

Extraterestrul

Emilia Plugaru

Stăm cu gurile căscate
Când Ion ne povestește
Despre un extraterestru,
Oare iarăși născocoște?

- Ochi rotunzi cât două cepe,
Gură mică, nas turtit,
Capul mare și pătrat -
L-am văzut și am muțit.

Căci pe cap avea antene
Multe, multe, lungi, subțiri,
Prin aceste sârmulițe
Transmitea în cosmos știri.

M-a privit și s-a oprit
Lângă mine, chiar în stradă,
Și mi-a zis că nimeni, nimeni
Nu mai poate să îl vadă.

M-a ales din toți și-îndată,
M-a chemat să plec cu el
Să văd stelele și Luna -
Ne tot spune Ionel.

- Nu mă credeți? Dar, băieți,
Ăsta-i adevăr curat,
Să vă zic sau nu ce-a fost?
Totul cum s-a întâmplat?

Ne prefacem că îl credem
Căci și noi avem de gând
Să zburăm cândva în Cosmos,
Să ne-ntoarcem pe Pământ...

Și să zicem că niciunde
Viața nu e mai frumoasă,
Nici pe Lună, nici pe stele,
Ca aici, la noi acasă...